

ἀργά ἐν μέσῳ νυκτός καταλυπημένος, διότι δὲν εἶδον τὸν πατέρα μου.

«Ἦτο μία νύξ τοῦ φθινοπώρου σκοτεινή· ὁ ἄνεμος ἐμυκάτο καὶ ἐσφύριζε μεταξύ τῶν δρυῶν, τῶν πεύκων καὶ τῶν βράχων· αἱ γλαυκὲς καὶ οἱ νυκτοκόρακες ἔκραζον φοβερῶς. Ἐνδομύχως εἶχον τὴν προαίσθησιν, ὅτι ἔχασα τὸν πατέρα μου καὶ ἐφανταζόμην τὴν λύπην τῆς μητρός μου, ὅταν ἤθελε μὲ ἶδει νὰ παρουσιασθῶ μόνος εἰς τὴν οἰκίαν. Εἰς τὴν ιδέαν ταύτην, ῥίγος θανάσιμον μὲ κατέλαβε καὶ ἡ ἐλαχίστη κίνησις φύλλου μὲ ἐξέπληττε· ἐσκεπτόμην δὲ καθ' ἑαυτόν. Ἰδοὺ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον βεβαίως θὰ δοκιμάζῃ ὁ ἄνθρωπος ὁ ἔχων ἐντός αὐτοῦ κακὴν συνείδησιν.»

— Παιδιά, λέγει τότε ὁ διδάσκαλος· θέλετε ἐπιθυμήσει νὰ περιπατήτε οὕτω ἐν μέσῳ τοῦ σκότους, ζητοῦντες ματαίως τὸν πατέρα σας, καὶ μὴ ἀκούοντες ἐμὶ τὰς βροντὰς τῆς καταιγίδος καὶ τοὺς κρογμούς τῶν σαρκοδόρων ὀρνέων;

— ὦ! ὄχι, ἐφώναξαν ταυτοχρόνως ὅλα τὰ παιδιά φρίττοντα.

Τὸ διηγούμενον παιδίον ἐξηκολούθησε τὴν διήγησίν του. «Ἄλλοτε πάλιν, εἶπε, ἔκαμα τὸν ἴδιον δρόμον μετὰ τῆς ἀδελφῆς μου. Εἶχομεν μεταβῆ εἰς τὴν πόλιν ν' ἀγοράσωμεν παντός εἶδους ὠραία δῶρα διὰ μικρὰν τιὰ πανήγυριν, τὴν ὁποῖαν ὁ πατήρ μας ἤθελε νὰ δώσῃ τὴν ἐπαύριον εἰς τὴν μητέρα ἡμῶν· ἐπεστρέφομεν ἐπίσης ἀργὰ καὶ εἶχε καταλάβει ἡμᾶς ἡ νύξ, ἀλλ' ἦτο κατὰ τὴν ἀνοιξιν· ὁ οὐρανὸς ἦτο καθαρὸς καὶ ὠραίος, ἡ φύσις ἦτο γαλήνιος καὶ πάντα τοῦ ἐβασίλευε τόσον βαθεῖα σιγή, ὥστε ἠκούομεν τὸν φλοῖσθον τοῦ ῥυακίου, τὸ ὅποιον ἔρρει κατὰ τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ· καὶ μακρὰν εἰς τὰ πέραξ ἀντήχει τὸ ἄσμα τῶν ἀηδόνων, αἵτινες ἐκελάδουν ἐπὶ τῶν ἠνθισμένων δένδρων.

Ἡ ἀδελφή μου καὶ ἐγὼ ἐβαδίζομεν κρατούμενοι ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τόσον εὐχαριστημένοι, ὥστε ἐτηροῦμεν σιωπὴν χωρὶς νὰ θέλωμεν νὰ ὁμιλήσωμεν, ἵνα μὴ διακόψωμεν τὴν εὐχαρίστησιν, ἣν ἠσθανόμεθα· καὶ ἰδοὺ συνηγήσαμεν τὸν πατέρα ἡμῶν, ὅστις ἤρχετο εἰς προὔπαντήσιν μας. Τότε εἶπον κατ' ἑμαυτὸν ἰδοὺ ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον δοκιμάζει ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ὅστις ἔπραξε τὸ ἀγαθόν.»

Ἡ νεανίας ἐσιώπησε· ὁ δὲ διδάσκαλος παρετήρησε τοὺς μαθητὰς του φιλοστόργως.

Ἐπειτα ἀνέκραξαν ὅλοι ὁμοῦ.

«Ναί! θέλομεν νὰ γίνωμεν ἄνθρωποι τοῦ καλοῦ.»

Ἐλίγα μίλλια μακρὰν τῆς Ἀδελαΐδος εἰς τὴν Νότιον Αὐστραλίαν ἔξῃ γεωργός τις ὁ ὅποιος ἔτρεφεν ἀγελάδας καὶ ἐπώλει τὸ γάλα καὶ τὸ βούτυρον αὐτῶν εἰς τοὺς γείτονας. Ἡμέραν τιὰ ἠγόρασε νέαν τιὰ ἀγελάδα, ἡ ὁποία τότε πρῶτον εἶχε γενήσει· ἡ σύζυγός του συνειθισμένη νὰ ἀμέλγη ἡ ἰδία τὰς ἀγελάδας, ἠθέλησε νὰ ἀμέλξη καὶ αὐτὴν, βλέπουσα δὲ ὅτι ἦτο ἡμέρος ὅπως καὶ αἱ ἄλλαι, οὐδεμίαν

ἔλαβε προφύλαξιν. Μόλις ὁμοῦ ἔθεσε τὴν χεῖρά της ἐπ' αὐτὴν καὶ ἡ ἀγελάς στρέψασα τὴν ἔρριψε χαμαὶ καὶ ἠτοιμάζετο νὰ τὴν κτυπήσῃ, ὅτε μία ἐκ τῶν παλαιῶν ἀγελάδων ἔτρεξε πρὸς βοήθειάν της καὶ ἔδωκεν εἰς τὴν νέαν ἀγελάδα τοιοῦτον κτύπημα, ὡς τε τὴν ἔρριψε μακρὰν τοῦ μέρους ἐκεῖνου καὶ ἔπειτα ἐστάθη ὡς φύλαξ πρὸ τῆς κυρίας της, ἕως οὗ ἔφθασε βοήθεια!

Ἐν Καίρῳ ὑπάρχει σοφὸς ἰθαγενὴς, ὅστις ἔδωκε τὴν ἐξῆς ἐξήγησιν τοῦ ὑπερβολικοῦ ψύχους, ὅπερ κατ' αὐτὰς ἠσθάνθημεν.

«Πάντες γινώσκομεν, ὅτι οἱ δύο Ὀβελίσκοι, οἵτινες ἐδωρήθησαν ὁ μὲν τῇ Ἀγγλίᾳ ὁ δὲ τῇ Ἀμερικῇ, ἐκόσμου ἄλλοτε τὸν ἱερόν ἐν Ἡλιουπόλει ναόν τοῦ Ἡλίου, ὅστις διὰ τῶν πατρικῶν ἀκτίνων του ἐθέρμαινε τὴν Αἴγυπτον. Ἐφ' ὅσον τὰ δύο ἐκεῖνα μνημεῖα ἴσταντο ὄρθια πρὸ τοῦ μεγάλου ναοῦ τοῦ ζωογονοῦντος τὴν φύσιν Θεοῦ, ἡ Αἴγυπτος εἶχεν ἄριστον κλίμα. Μόλις ὁ Ἀλέξανδρος ἡ ἡ Κλεοπάτρα ἡ ὁ Αὐγούστος μετεκόμισαν τοὺς ὀβελίσκους εἰς Ἀλεξάνδρειαν, τὸ κλίμα μετεβλήθη, ἀλλ' οὐχὶ λίαν ἐπαισθητῶς. Εἰς τῶν δύο αὐτῶν ὀβελίσκων ἔπεσε τοξευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις ἠθέλησεν οὕτω πως νὰ ἐκδικηθῇ ἐπὶ τῇ γενομένη αὐτῷ προσβολῇ. Ἐκτοτε παρετηρήθη μᾶλλον ἐπαισθητὴ μεταβολὴ τοῦ κλίματος· ἔφθασε τέλος ἡ κατηραμένη ἡμέρα, καθ' ἣν ὁ μὲν τῶν ὀβελίσκων ἐδωρήθη τῇ Ἀγγλίᾳ, ὁ δὲ τῇ Ἀμερικῇ, καὶ τότε πλέον ὁ θεὸς Ἡλῖος ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν του ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου, ἀπομακρύνεται δὲ διηνεκῶς ἀφ' ἡμῶν, μέχρις οὗ ὀλοτελῶς ἐγκαταλειφθῶμεν εἰς τὰς ἀκτίνας μόνης τῆς Σελήνης.» Πόσον ποιητικὴ εἶναι ἡ ἐξήγησις αὕτη τοῦ φαινομένου!

ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΘΕΟΣ

Τῷ Σ. κ. Ἰωάν. Μεσολωρῆ, ὑφηγητῇ τῆς Θεολογίας

Ἄνθρωπε εἰς τὰς ἐκτάσεις τοῦ ἀπείρου ἀτενίζων,
Καὶ τὸν νοῦν σου εἰς ὄνειρων θείας πλάνας βαυκαλίζων,
Ποῖον θεωρεῖς; — Κι' ὅποταν εἰς τὴν φύσιν ἀτενίζεις,
Κι' ὅταν βλέπων τὰς ἐκτάσεις τοῦρανοῦ, μακρὸν δα-
[κρύξεις; —

Πανταχοῦ, θνητὲ, τί βλέπεις; — Ἔς τῶν ἀστέρων τὴν
[κονίαν; —

— Εἰς αὐτὴν τὴν ποικιλίαν, εἰς αὐτὴν τὴν ἁρμονίαν
Τοῦ Δημιουργοῦ θαυμάζω
Πανταχοῦ ἐγὼ τὴν χεῖρα, καὶ πλανώμενος βεμβάζω.

Ὅταν σκότος νυκτός μαύρης χύνεται εἰς τὰς ἐκτάσεις
Καὶ βυθίζεσαι εἰς θείας καὶ μαγευτικὰς ἐκτάσεις,
Σ' τοὺς ἀστέρας ἀποβλέπων, οἵτινες ἐν ἁρμονίᾳ
Διαχέουσι τὸ φῶς των, ὡς πυρσοὶ ἐν τῇ σκοτίᾳ,
Ποῖον θεωρῶν θαυμάζεις; Τοῦ Θεοῦ τὴν αἰωνίαν
Πανταχοῦ χεῖρα δὲν βλέπεις, καὶ ἀπέραντον σοφίαν;

— Καὶ ἡ νύξ καὶ ἡ ἡμέρα
Καὶ τὰ πάντα ἐξαγγέλλουσι τὸν οὐράνιον Πατέρα.